

Arrest

nr. 114 820 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2004 deed verzoeker een visumaanvraag lang verblijf bij de Belgische ambassade te Ankara en dit in functie van zijn vader.

Op 23 februari 2005 werd dit visum toegestaan.

Op 26 maart 2005 bood verzoeker zich aan bij de stad Gent om een aanvraag tot verblijf in te dienen en om een inschrijving te verkrijgen. Verzoeker werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en verkreeg een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepakt duur.

Op 4 april 2007 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 18 september 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 10 december 2009 werd deze omgezet in een C-kaart.

Op 13 september 2012 werd verzoekers verblijf ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers vader had de vestiging verkregen door fraude en diens verblijfsrecht werd ingevolge deze fraude ingetrokken. Aangezien de vestiging van verzoekers vader doorslaggevend was voor het verblijfsrecht van verzoeker, werd ook zijn verblijfsrecht ingetrokken.

Op 15 juni 2013 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 17 juli 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 29 juli 2013 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 19 augustus 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juli 2013 onontvankelijk verklaard.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoeker er op dat hij gerepatriëerd werd. Gelet op deze repatriëring heeft verzoeker beslist afstand te doen van zijn beroep in zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Hij wenst echter zijn beroep tegen het inreisverbod te behouden.

De Raad zal bijgevolg enkel de middelen onderzoeken in zoverre ze gericht zijn tegen het inreisverbod. Zo stelt de Raad vast dat het eerste middel slechts gedeeltelijk gericht is tegen het inreisverbod en dat het derde middel geen betrekking heeft op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 (allicht wordt artikel 74/11 bedoeld) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Hij stelt verder dat er bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met het recht op een gezins- en privéleven. Verzoeker stipt aan dat hij al 8 jaar een hecht gezin vormt met zijn moeder, broer en twee zussen en dat hij met hen samenwoont. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele afweging heeft gemaakt rekening houdend met zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat er zomaar een maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd. Verzoeker benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een inreisverbod het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 92 111 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 november 2012 en stelt dat de Raad toen heeft gesteld dat de motivering te algemeen en te stereotiep was. Verder herhaalt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich kan onthouden van een inreisverbod op te leggen om humanitaire redenen en stelt hij dat er *in casu* humanitaire redenen zijn, waarbij hij herhaalt dat hij een hechte band heeft met zijn moeder, broer en twee zussen in het Rijk, waarvan de twee zussen de Belgische nationaliteit bezitten. Hij stelt dat het opleggen van een inreisverbod zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven een schending inhoudt van de wettelijke bepaling.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voorgaande bepaling blijkt dat de staatssecretaris een inreisverbod kan opleggen van maximum drie jaar wanneer de vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* wordt door verzoeker niet betwist dat hij zijn vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Zoals verzoeker aangeeft, dient bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. De vraag die thans aan de orde is, is of de verweerder wist dat verzoeker met zijn moeder, broer en twee zussen samenwoonde in Het Rijk. *In casu* blijkt dat het administratief dossier voldoende indicaties in die zin bevatte.

Niettegenstaande de opmerking van verweerder kan worden bijgetreden waar deze stelt dat ook zijn broer en moeder het grondgebied hebben moeten verlaten en hij niet aantoonde dat hij een effectieve gezinsband heeft met zijn zussen, alsook dat hij niet aantoonde dat hij geen gezinsleven kan hebben in Turkije, dient de Raad vast te stellen dat dit een *a posteriori* motivering is, welke geenszins voorkomt in de bestreden beslissing. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat er in de beslissing betreffende het inreisverbod geen enkele afweging is gebeurd waaruit zou kunnen blijken dat men rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU